

4135

מדינת ישראל
הכנסת

ש.פ.

פרוטוקול מס. 22 / ב'

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים, שהתקיימה ביום ג',
ה' בחמוז חשי"ט - 14.7.59, בשעה 14.00.

נכחו - חברי הוועדה:

- מ. ארם - היו"ר
- ב"צ הראל
- י. אסא
- ז. ורהפטיג
- ש. כפרי
- י. ניצני
- ר. צברי
- ד. נצר
- י. כץ

מוזמנים:

- ז'. טברסקי - חברת כנסת
- היועץ המשפטי ח. כהן
- ד"ר ידין - ממשד המשפטים
- מר' רוזנטל - ממשד המשפטים
- גב' ח. ליבוביץ - ממשד הסעד
- ד"ר פלק - היועץ המשפטי של ממשד הסעד.

בסך-היום: המשך הדיון על חוק אימוץ ילדים
(סעיף 9)

אני פותח את הישיבה.

היו"ר מ. ארם:

אנו עוברים למעיף 9 (קורא).

"9. הסכמת הורים שניחנה לפני לידת המאומץ
או חוך שלושה חדשים לאחר לידתו - בטלה. הורה רשאי לחזור
בו מהסכמתו כל עוד לא ניתן צו אימוץ."

אני מציע לחלק את הסעיף הזה לשניים:
(א) מתי ההסכמה איננה הסכמה, לחוד;

ז. ורהפטיג:

(ב) לחזור מההסכמה, לחוד.

החלק הראשון - הסכמת ההורים, אני מציע להאריך את תקופת מ-3 חדשים לשנה אחת, ואסביר מדוע. נניח אם, הנמצאת בפרט בחדשים הראשונים של הלידה, ואם היא יולדת שלא מנשואים, הרי היא מדוכאת ונאמת במצב רוח קשה. כמובן לאחר עבור תקופה זו היא סובלת משום שהיא הסכימה למסור את ילדה. לכן ההסכמה היא מאונס. יוצא איפוא שהמצב הפריך אותה לכן. ואילו הסכמת ההורים צריכה להיות מרצון ולא מאונס. 3 חדשים זו תקופה קצרה מאד, ואנחנו מציעים תקופה של שנה אחת.

אילו היו לנו בתי תיקונות אשר לשם היתה יכולה האם למסור את הילדה, כפי אז לא היתה מוכרחת למסור את פרי בטנה זה לאימוץ. ואם לאחר שנה אחת היא מגיעה לידי הסכמה למסור את ילדה לאימוץ, הרי הסכמה זו היא הסכמה מרצון.

(ב) החלק השני של הצעתי: בשעה שאנו מדברים על הסכמת ההורים, אני רוצה שיהיה ברור שהסכמת ההורים למסור לאימוץ צריכה להיות אקטואלית בשעת מתן הצו לאימוץ. הואיל ולא קבלתם את הצעתי האומרת, כי ההסכמה צריכה להינתן רק בבית המשפט, לכן צריך להיות ברור שהסכמת ההורים לאימוץ צריכה להיות בשעת האימוץ. השופט צריך להיות משוכנע בשעת מתן הצו שההסכמה קיימת. אם ההסכמה ניתנה לפני שנה, אזי השופט יכול להגיד כי צריך לחדשה.

בשני חלקים של סעיף 9 אני רוצה להדגיש שההסכמה צריכה להינתן ע"י כל אחד מההורים.

היועץ המשפטי ח. כהן: אני מסכים להפריד את הסעיף הזה לשני חלקים.

ב"צ הרצל:

אני חושב כי זהו אחד הסעיפים החשובים של חוק זה. אחרי השואה המצב היה שונה, אולם גם בארץ, בשנים האחרונות, 90% מילדי הארץ שנמסרו לאימוץ, הסדר האימוץ נגע להם.

לדעתי, אם הסכמת הורים שניתנה לפני לידת המאומץ, היא כבטלה, הריני רואה בזה משום פגם גדול; כמו כן אני רואה משום פגם לבטל את הסכמת הורים תוך 3 חדשים לאחר הלידה.

הקשרתי היטב לדברי חבר הכנסת ורהפטיג, אבל צריך פה לשקול את פני הדברים. בהתאם למציאות של היום - ולכן 3 חדשים אחרי מתן ההסכמה היא בטלה, זה בעיני להפקיר ילד לשלשה חדשים. כמעט כל המקרים, כמעט ב-100% אלה הם ילדים מאמהות בלתי-נשואות; 80%-90% - אלה הם ילדים מהם מתה עליהם אחרי הלידה, או שזה הפרעות רציניות של האם, או שזה עקב מחלה כרונית של השם, או שהאם נגועה בסרטן או בשחפת. ולכן, מוכרחים להכריע בגורל התינוק במשך זמן קצר. אלא אם כן יש פתרון אחר, והוא: להכניס באופן אוטומטי כל תינוק אשר אמו אינה יכולה לטפל בו אחרי שהיא עוזבת את בית החולים, למוסד. אולם אינני רואה שום טובה בזה שאנו ניצור תקופת ביניים. אולם אני רואה בזה קשיים מסויימים.

אני שמעתי על מקרים שמטעם חמרי-סוציאלי מסרו ילדים, אבל אלה הם מקרים בודדים מאד. הבעיה היא, או שהאם עומדת להחתך או שהיא חושבת שזה כחם לכל ימי חייה, ובכדי להסיר כחם זה היא מוסרת את הילד לאימוץ. ישנם מקרים שהנשים אינן יודעות מהו האב. במקרה זה, מה אשם הילד?

ב"צ הראל:

אני מזהיר מפני צורת ניסוח כזה, להאריך
אח החקופה מ-3 חדשים לשנה אחת. זה יביא לידי הפקרותו של הילד;
זה יביא לידי רצח הילד. ואני עד למקרים רבים כאלה. ולכן, אני
מתוך נסיוני מתנגד ל-3 חדשים או שנה, חוץ אם ניצור צורה אחרת
של הסכמה.

אני מציע: בטלה הסכמת ההורים לפני הלידה,
אבל היא לא בטלה אחרי הלידה עד שבאופן טבעי עוזב החינוך את בית החולים.
ידוע שבכל העולם ישנה דרישה לאימוץ יותר
מההיצע לאימוץ.

אם מוסרים תינוק, והאם או האב רוצה
לנצל את זה רק מבחינה חמריה, הרי שהם חוזרים מהסכמה וכו' - דבר
זה מביא לידי סחיטה. אני מכיר מקרים רבים שזה מגיע לא רק למסחר
אלא זה מגיע גם לבורסה. זה ברור לי.

ברגע שילד נמסר, ברגע שהוא נמסר, אין חרטה.
חרטה מביאה לידי אפשרות של סחיטה.

נכון, ההורים נמצאים במצב של ספק; הילד כן
שלי, לא שלי. אני מכיר הרבה מאד הורים שאימצו ילדים כעבור שבוע
אחרי הלידה. אני יודע את החדשים הראשונים... משום כך אני מציע:
למחור את "3 חדשים", ולכתוב "שבוע ימים". אם לא, אני מציע להכניס
סעיף אשר בו יכתב במפורש, שהתינוק עובר על חשבון המדינה לאיזה שהוא
מוסד, על מנת לשמור עליו ועל קיומו.

את הפסוק "הורה רשאי לחזור בו..." - אני
מציע לבטל בכלל, כי זה לרעת הילד, לרעת ההורים, ולרעת ההורים הטבעיים.

גב' ח. ליבוביץ: אני שמחה מאד שחבר הכנסת הראל הראה
בקיאות מעשית. הוא חיאר את הצד של הילד.
והוא הציע, כפשרה, להכניס את הילד למוסד. מ-600 המקרים בהם טיפלנו,
למדנו לדעת שילד שנכנס למוסד סובל תוך כדי התפתחותו. לכן הפרקטיקה
אומרת לנו, כי יש למסור מהר ככל האפשר לאימוץ.

ניתנה תקופה של 3 חדשים על מנת לתת לאם
לחשוב בדבר. ופה אני מוכרחה לומר, וזאת מתוך נסיון, כי רוב
האמהות רוצות לשכוח מהר ככל האפשר את בעיית החינוך שנולד להן.
אנחנו עושים לטובת האם, מתוך זה שאנו רוצים לעזור לה לבוא לידי
החלטה במהירות מכסימלית. כשנתנו לה זמן, אזי היא אינה מחליטה
ובמשך כל הזמן היא נמצאת במבוכה. נכון, היא אינה יכולה לתת לילד
בית, להביאו לסביבתה והיא אף אינה יכולה לקיים אותו. אז הילד נהפך
לקשה-חינוך ולאם לא עשינו שום טובה. אולם, לאחר כמה ימים, האם באה
ואמרת כי היא מוכנה לקבל את הילד בחזרה. אז היא בסדר עם מצפונה.
לכן אנו בדעה, שהדרך הנכונה ביותר היא, לבוא לידי החלטה במהירות.

(ב) הסכמה אחרי הלידה כבר אומר, האם לא
חשנה את דעתה.

מתוך 600 מקרים, אני זוכרת שני מקרים
אשר האמהות חזרו בהן ובקשו להתייעץ אתנו מה לעשות. (ז. ורהפטיג:
כל 600 הילדים הם מחוץ לנשואים?) 90% מהם הם מחוץ לנשואים.
מקרים אלה הולכים ומתרבים בזמן האחרון.

אנחנו לא מקבלים ילד כזה אשר הוריו אומרים
שמחוך מצב כלכלי הם מוסרים את הילד, משום שאלה חורים שעלולים להתחרט.

גב' ח. ליבוביץ:

אני מסכימה לא לקבל את הסכמת ההורים לפני הלידה. אולם אחרי הלידה, אפשר לקבל הסכמה, כי ההסכמה היא אמיתית יותר.

ידועים לנו מקרים שמסרו את הילד לשני מאמצים וקבלו משניהם כסף.

השופט, בזמן שמיעת הבקשה, לא מוכרח להדמין את האם. כשהוא רואה שיש לו איזה שהוא צל של ספק, הוא תמיד יכול להזמין לפני מתן הצו. חושבני, כי דבר זה צריך לתח לשופט.

אני מציעה לכתוב "תוך 3 חדשים לאחר לידתו". ואח הפסוק השני - "הורה רשאי לחזור בו מהסכמתו" - למחוק.

י. אסא:
אינני מקבל את ההצעה להשאיר ילד במוסד במשך חצי שנה או שנה, משום שזה עלול להימשך עוד ועוד. לדעתי, ילד חייב להקשר עם אלה שמאמצים אותו, וילד כזה צריך להיות תינוק בין 3 או 4 חדשים. ילד שבא למשפחה והוא בין 6 חדשים, מתקשר אליה וכו', ולאחר מכן הוא עלול להיות מוצא ממנה, לדעתי, דבר זה אסור לנו לעשות בשום פנים ואופן.

ישנן אמהות שהן בנות 15-16, ואיננו יכולים להשאיר אותן במצב כזה. נערה בת 15, קרה לה מה שקרה, איננו צריכים להשאירה במצב כזה.

אני מצטרף לדעת אלה שאמרו: אחרי הלידה, אבל אין להגביר בזמן.

ר. צברי: אני מסכימה למחוק את הסייפא.

ועתה, אני רוצה לדבר מבחינתה של האם: זכונה הבעיה שישנן אמהות צעירות ואמהות שאי אפשר לסמוך עליהן, או שישנן אמהות שיכולות לעשות מסחר עם הילדים - לכן אמהות אלה צריכות להגיע לידי החלטה במהירות, וזאת גם לטובת הילד. אבל קורה מקרה, שהאם אחרי הלידה, והיא נאבקה עם עצמה, להיות במצב כזה עם החברה שבסביבתה קשה לה, והחברה נגד זה; ויותר מכל - אין לה על מי להישען. מצד שני - היא כן רוצה בתינוקה. בזמן הראשון, מיד אחרי הלידה, היא איננה בסדר, היא איננה יודעת מה לעשות. את משאלתי זו אני מפנה ליועץ המשפטי: אני רוצה שתימצא דרך על מנת לפתור בעיית אם כזו, ושהיא לא תקופח.

אילו היו לנו מוסדות כאלה אשר האם והילד יחד היו יכולים לשבת שם עד שיתברר מצבם, אזי מה טוב. אולם אנו יודעים שאין לנו מוסדות כאלה. צריך לחשוב, מה לעשות לאם כזו.

ש. כפרי:
אני חושבת כי רוב קודמי הסבירו את השאלה באופן רציני. יש ארצות שהילד ללא נשואים, הוא ילד ככל הילדים, ואין בזה משום פגם לנערה, או לאשה. פעם הייתי בארץ כזו, אשר בה קיים מוסד ל-300 אמהות. בו היו יכולות לבלות נשים עם ילדיהם במשך עד שנה אחת. אבל לפי המציאות שלנו, רוב האמהות הן נערות צעירות, והסביבה איננה מקבלת אותן. ואנו גם יודעים שישנם הורים שמנדים בנות כאלה.

נאמר, כי טובת הילד היא אם הילד לא יימצא במוסד. ילד בגיל צעיר ביותר, מבלי לקבוע היכן יימצא, לדעתי זה עוול יהיה מבלי לסדרו. 3 חדשים לאחר הלידה, לומר שההסכמה היא בטלה, אני סבורה שזו גזילה.

ש. כפרי:

אני לא הייתי אומרת למחוק את החלק האחרון של סעיף 9, מתוך זה שאם האם תבוא בכל זאת בתנאים אחרים, לפני צו האימוץ, ותרצה את ילדה, הרי שאנו צריכים לתת לה אפשרות להופיע לפני השופט, ואז השופט יחשב בה.

ז. טברסקי:

לא נאמר, ואף לא כתוב בחוק, שהאם מוכרחה להסכים; אלא ניתנת לה אפשרות כזו. האם אחרי הלידה, איננה מסוגלת להחליט. אם זו נערה צעירה, אזי לא הייתי מגבילה את זה בזמן של 3 חדשים. כל זמן שהיא לא נתנה שום הסכמה, מוטב. אולם, ברגע שהיא נתנה, אזי אני בעד זה שצריך לשחרר גם אותה וגם את הילד.

חבר הכנסת ורהפטיג אומר, כאילו סחטו את הילד, אבל ההיפך הוא הנכון. הנה כי כן, קורים מקרים רבים שהאם צעלמת מן האופק, יבמה ילדים מהלכים כך מבלי לקבוע להם איזה שהוא דבר.

פה התעוררה השאלה של מוסד. אנחנו רואים בזה משום ברכה. אבל סעיף 9 מדבר רק על תינוק. אם כן, למה לנו להכניס פה איזה סייג שיפריע לטובת הילד?

אני מציעה לכתוב במקום: "כל עוד לא ניתן צו האימוץ" את המלים "כל עוד לא סודר...".

ד. נצר:

בסעיף זה אני קצת מחלבטת עם עצמי; אני מהרהרת בקול רם, ומהרהרת לא מתוך פסקנות.

באחד הסעיפים דיבר ד"ר הראל, ורצה להבטיח שלא תהיה סחיטה. בסעיף 7 דנו ואמרנו שאסור שהורי הילד ידעו מי הם המאמצים. ואילו אני אומר כך: אשה שנכנסה להריון, חוץ כדי הריצה היא עושה הסכם למסור את הילד לאימוץ. אולם, אחרי הלידה, מתעורר אצלה רגש האמהות, ועל רגש זה אינני רוצה לוותר. הנשים יודעות שרגש זה מתעורר אחרי הלידה, מה כתוב: "הסכמת הורים שניתנה לפני לידת המאומץ... בטלח". זה טוב. אולם, אני בעד הסעיף של שלשה חדשים לאחר לידתו של הילד. אני מתנגדת למחן תקופה של חצי שנה או שנה.

לחבר הכנסת ורהפטיג אני רוצה לומר: זה שאין לנו מוסדות, אין זו סיבה, אבל החכמה והצורך יוצרים את הבעיה.

אני מציעה: הורה שנתן הסכמה לאימוץ לפני הלידה - רשאי לחזור בו תוך תקופה של 3 חדשים.

י. כץ:

אני חוזר, ראשית כל, להצעתו לגבי סעיף 8 - צריך לכלול גם את זה ולומר, שכל הסכמה שניתנה אי פעם - לפני האימוץ - היא לא קיימת. בשעת מחן האימוץ, צריך לשאול את ההורים אם הסכמתם שרירה וקיימת.

עתה אני מגיע לחלק השני - הסכמה שניתנה אחרי הלידה, רשאים ההורים להתחרט אחרי 3 חדשים. אנחנו שמענו כאן דעות אולטרה-מודרניסטיות.

כשהכניסו ילד למשפחה ידועה בציבור, אי אפשר לגבא הכל - היא עלולה לעזוב אותו והוא אותה. אנו צריכים לכלול גם את האמהות שמוסרות ילדים מנשואים ושלא מנשואים. לדעתי, סעיף 9 הוא סעיף סחמי ואיננו מפרט את הילדים; הוא כללי למדי.

אני חושב כי אנו לא צריכים לדאוג למאמצים, כי יש, באופן יחסי, פי מאה מאמצים יותר ממאמצים. לכן אינני דואג להם. אני דואג להורים הטבעיים וגם לטובת הילד. לכן אני אומר, שהורים המוסרים לאימוץ, צריכים לקבל תקופה של שנה כדי להתחרט.

כאמור, יש כאן חשש של מסחר וסחיטות. ע"י זה שנכתוב 3 חדשים, אנחנו לא ניתן להחזיר את הילד לאם שרוצה בו. בקשר להסכמת הורים שניתנה אי פעם, צריך לחזור ולשאול את פי המסכימים אם הם ממשיכים להסכים. כמו כן, לתת תקופה של שנה כדי להתחרט.

ד"ר פלק: הסייפא של סעיף 9 היא כאילו מזמינה את ההורים להתחרט. מצד שני, התקופה של שלשה חדשים - אין התעלם מהביעה אשר לעתים קרובות האם נעלמת מיד אחרי הלידה. ואם אין מקבלים את הסכמתה מיד אחר הלידה, לא יקבלו אותה בכלל. כל עוד לא ניתן צו האימוץ, גם אז, למעשה, עד ההחלטה הסופית של בית המשפט, נאמר: רשאי בית המשפט לקבל זאת כהוכחה להסכמה. כי בינתיים ההורים עלולים לחזור ולומר כי הם מתחרטים, אז רשאי בית המשפט לקבל את חרשתם.

היו"ר מ. ארם: 7 ימים אחרי הלידה, אולי בזמן הזה אין עדיין הקשר הנפשי. חודש, חדשים, או שלשה חדשים - זה דבר אחר לגמרי. על כן אני נגד מתן תקופה של שנה, ואני אינני חושב שגוי אלה עומדים בסתירה. אני סבור, שטובת הילד עומדת אצל האם הטבעית אם אתה אומר שנה, הרי שאתה מתחייב בנפש הילד, כי במשך הזמן הזה הילד יכול ללכת, או שהוא מתחיל להכירך. לכן סבור אני, כי הנוסח אותו הציע משרד המשפטים - במקרה קולע למטרה. משום שברגע שאתה אומר - שנה, הרי שאינך עושה ולא כלום לטובת הילד. על כן אני אומר, אין זה טוב.

מתן 3 חדשים - זוהי תקופה טובה על מנת שאם

חשוב היטב במעשיה.

(אחרי כן רשמה או)

היו"ר מ. ארם:

אינני רוצה שהאם תהיה תלויה בשיקול-דעתו של בית המשפט. לכן אני מציע להשאיר את אפשרות הביטול גם שלושה חודשים אחרי הלידה. זה גם לטובת האם וגם לטובת הילד אין להסתפק בסיפא, מכיוון שצו אימוץ יכול להנתן גם שנה אחרי האימוץ.

מר ח. כהן:

לאחר ששמעתי את הדעות השונות אני רוצה להציע נוסח שאולי הוועדה כולה, חוץ מחה"כ ורהפטיג וכך, תוכל לסמוך ידיעה עליו:

רשאי בית המשפט לפסול הסכמת הורים שניתנה לפני לידת המאומץ או שהושגה באמצעים פסולים, ורשאי הוא להרשות להורה לחזור בו מהסכמתו כל עוד לא ניתן צו האימוץ.

נוסח זה פותח בפני בית המשפט פתח לשקול את כל הצדדים - את טובת האם ורגשותיה, את טובת הילד ואת האמצעים בהם הושגה ההסכמה.

ר. צנרי:

הילד יכול להמצא כבר בבית המאמץ אף אם צו האימוץ לא ניתן עדיין. לכן מוטב לומר בסיפא של הצעת היועץ המשפטי: כל עוד לא נמסר הילד לאימוץ.

מר ח. כהן:

יש לסמוך על בית המשפט שישקול את הדברים הדרושים לטובת הילד. לכן אפשר להסתפק בנוסח שהצעת.

ז. ורהפטיג:

הצעת היועץ המשפטי מערבת את האמור בסעיף זה עם סעיף 16. אם היועץ המשפטי יציע להרחיב את מסגרת סעיף 16, אתמוך בו.

מדובר בסעיף זה על הסכמת הורים, ובלעדיה אין בית משפט יכול לתת צו אימוץ. אבל כל הסכם לפני הלידה הוא בלתי-מוסרי, לדעתי.

מר ח. כהן:

האם הפסקת ההריון פחות בלתי-מוסרית מהסכם כזה?

ז. ורהפטיג:

אתה טועה אם הנך חושב שהנוסח שהצעת פותח פתח הצלה לאשה בהריון, מכיוון שאינך מבטיח לה שהשופט לא יפסול את הסכמתה שניתנה לפני הלידה. מכיוון שטוענים תמיד כי רב מספר הרוצים לאמץ ילדים ממספר הילדים הנמסרים לאימוץ, אפשר תמיד להרגיע אשה בהריון שילדה ימצא מאמץ. ענין אחר הוא אם על ידי הסכמת האם לאימוץ עוד לפני לידת הילד היו יכולים להעלים את ההריון מהמשפחה ועל ידי זה למנוע טרגדיה.

גב' סברסקי:

גם זאת עושים.

ז. ורהפטיג:

אין שום קשר בין אפשרות הסכמה לאימוץ לפני הלידה לבין הטרגדיה של ההריון עצמו. האם נרגעת ברגע שאומרים לה שהילד כאשר יולד תמיד ימצא מאמץ. אם עודדתקבל הצעת לגבי בתי-תינוקות, הכל יבוא על מקומו. ד"ר פלק טען כי יש לאפשר קבלת הסכמה לפני הלידה, שמא תיעלם האם לאחר הלידה. אבל בסעיף 10 אין כל הגבלה של שנים ולכן אין כל קשר בין העלמה של האם לבין האימוץ. אני מתפלא שאין מקבלים את הרעיון שלי בדבר בית-תינוקות לילדים כאלה.

גב' ליבוביץ:

יש בתי-תינוקות כאלה.

ז. ורהפטיג:

מכיוון שלפי סעיף 6 אין לתת צו אימוץ אלא 6 חודשים לפחות לאחר שהילד היה סמוך על שולחן המאמץ, הריני מציע גם בסעיף 9 בתור פשרה להסכים לתקופה של 6 חודשים, במקביל לסעיף 6. אינני מבין מדוע מציעים לבטל את הסיפא, כי כל עוד לא ניתן צו האימוץ יתכן שהילד עדיין לא נמסר לאימוץ והוא נמצא בבית-תינוקות. מדוע במקרה כזה לא תוכל האם לחזור בה מהסכמתה?

ג. הראל:

אני מסכים להצעת היועץ המשפטי.

ז. ורהפטיג:

היות וגם שר המשפטים וגם שר הסעד מעוניינים בחוק זה, והיות ושטעתי מנציגי שני המשרדים הללו הצעות מנוגדות, הייתי רוצה לדעת מהי עמדת הממשלה.

מ. ח. כהן:

עמדת הממשלה מנוסחת בחוברת הכחולה. הנוסח שהצעתי, הוצע על דעת הוועדה.

היו"ר מ. ארם:

אני תומך בהצעת חה"כ ורהפטיג לבטל הסכמה שניתנה עד 6 חודשים לאחר הלידה.

ה. ח. ל. ט. ה.

ההצעה לקבל את הצעת הממשלה תוך שינוי התקופה לשנה אחת - לא נתקבלה

המטייגות לחה"כ ורהפטיג וכך.

ההצעה לקבל את הצעת הממשלה - לא נתקבלה

המטייגות לחה"כ ארם ונצר.

ההצעה לקבל את הצעת הממשלה תוך שינוי התקופה ל-6 חודשים - לא נתקבלה

המטייגות לחה"כ ורהפטיג וכך.

הסעיף אושר בנוסח כדלקמן:
רשאי בית המשפט לפסול הסכמת הורים שניתנה לפני לידת המאומץ או שהושגה באמצעים פסולים, ורשאי הוא להרשות להורה לחזור בו מהסכמתו כל עוד לא ניתן צו האימוץ.

היו"ר מ. ארם:

בשבוע נקיים ביום ג' שתי ישיבות:
בשעה 9 בבוקר ובשעה 14.00.

הישיבה נועלה בשעה 15.30.